

EN EL CIRCO NACIONAL

Ell prou se prepara pera fer exercicis de barra, però, tot lo més que'n resulti, serà una planxa.

ENTRE nacionals y internacionals, passen de vint, ara com ara, els Congressos celebrats; y n'estàn anunciats: el de Turisme, el de Llibres y Editors, el d'Higiene Escolar, el de Societats de Salvament de Naufrechs, l'Africanista, el d'Hospitaleria, altres tants, mèdichs, de diferents especialitats, el Ferrocarrilaire, l'Agrícola, l'Eucarístich, etc., etc., etc.

Això ve a ser una mena de passa moderna, un exacerbament del esperit de reunió, una exaltació del dret d'associarse.

Aquestes assemblees, aquestes reunions de gent lligada per mutuels interessos o ideals, donen o no resultat en quant al objectiu que'ls organitzadors llurs se proposen, però es lo positiu que ofereixen al observador y al psicòlech curiosíssims temes d'estudi.

Unes vegades aquets congressos sontu multuósos y acaben com el Rosari de l'Aurora, per més que no siguin assumptes religiosos els que inspiren la organizació llur; altres van com una seda, preocupats com estàn els assembleistes de consultar més que les ordres del dia de les sessions, els menús dels banquets oficials a que donen motiu semblants actes.

Y gairebé es natural que aixís sigui: entre gent del mateix ofici, lligada pels mateixos vincles polítics, per idèntichs interessos materials o per iguals aspiracions intel·lectuals, no hi pot haver termes mitjos: o's va a partir un pinyó o a partir les pinyes.

Pels profans que assisteixen a un d'aquets congressos, de vegades se fa incompreensible que per certes futeses els assembleistes s'insultin y s'escometin, y es que, lo que son nimietats per la majoria, tenen pels interessats una transcendència extraordinària.

No fa gaire que en una capital estrangera va celebrarshi el *Congrés del fret*, al qual van assistirhi *fredolichs* de totes les parts del món, y allí, per si era més higiènica la calefacció per medi de la estufa que pel de l'escalfa-panxes, els ponents d'un y altre tema, varen escalfarse les costelles de valent, ab tot y no estar aquet procediment antifrigorífich consignat en el qüestionari.

A molts, tal vegada, els extranyí, que un objectiu tan insignificant com el del fret, pugui mereixer els honors d'un Congrès, però com que l'abús assembleista ha arribat als límits de lo inconcebible, pera donar interès als Congressos, no hi ha hagut més remey que cercar assumptes nous y especialitzar els temes de generalisació, que eren abans motiu del qüestionari.

Aixís, un dia's congregaven, per exemple, els comerciants de cereais al engròs; donchs, avuy ho fan especialment els que despaxen preferentment mongetes seques, y de vegades, sobre si les rênegues són o no més flatoses que les del ganxet, s'engega cada discurs sublim y's fa tal gastament de fineses oratòries, que ni que's tractés de discutir la constitució d'un Estat.

No fa molts anys, que's va celebrar el Congrès de la patata ab la solemnitat que un objecte tan interessant y substanciós requeria; se van celebrar un sens fi de reunions y a la fi va haver de declarar-

se sessió permanent, perquè no hi havia manera de decidir una votació, respecte a si eren els minerals o els orgànichs, els adobs que convenien més al simpàtic tubèrcul.

Els deliberants sortien sempre empatats, o *empatatats*, com deya un dels congressistes. El resultat va ser que'ls partidaris del adob mineral varen guanyar per un vot, per haver sobornat a un dels del bàndol contrari, ab tot y lo qual, els pagesos segueixen afemant les patates cada hñ ab lo que vol o pot.

La especialisació, com hem dit, constitueix avuy dia l'al·licient més poderós dels Congressos, per quant s'intensifica el motiu del interès, lo qual fa que no'ns pugui semblar cosa insòlita el que s'hagin celebrat dintre d'aquets darrers anys en nacions tan serioses com Anglaterra, Alemanya, Suïssa y Bèlgica, Congressos tan importants com el de la Manufactura de botons pera trinxes de calçotets, el de Fumadors de picadura al quadrat, el de jugadors de set y mitg y el d'Higiene de les ungles.

En qualitat de Congressos curiosos, a Espanya, y ab motiu de la Exposició Regional de Valencia, va ser convocat a Valencia el de la Poesia, per més que ignorem que hagués arribat a vies de realisació.

Segons ens sembla recordar, en el qüestionari s'imposava que totes les comunicacions fossin formulades en vers y que aixís mateix en vers, si be ab completa llibertat de metre, els congressistes devien fer ús de la paraula.

Ja'ns figurem presenciar una de les deliberacions:

Pido al señor Presidente que me ceda la palabra para defender un tema que yo juzgo de importancia. Opino yo que el Congreso debe acordar sin tardanza que se autorice á los vates de todo lugar de España para que, sin menoscabo de su prestigio y su fama, puedan abusar del ripio y atropellar la gramática: —¿Se aprueba?...

—¿La Presidencia me concede la palabra?

—La tiene el señor Beniquez.

—Yo creo que es excusada la proposición, por cuanto lo que en ella se demanda, ya lo practican los poetas desde fecha inveterada.

LLEIXIU

Per la moral

No s'exclamin ni s'espantin
que res de mal passarà,
perque en Portela es un home
que, quan té una cosa al cap,
o be se surt ab la seva
o be ho deixa com està.
De governadors frescales
n'hem tingut, senyors, la mar;
però un tipo com el d'ara
no l'haviem tingut may,
donchs, en qüestió de frescura,
deixa bastant endetràs,
a la serie interminable
que Barcelona ha aguantat.
Lo de la pornografia,
que ara'ns té tan alarmats,
a n'ell gens no'l preocupa
perque té serenitat
y sab que mentres hi hà *juergas*
el deixen a n'ell en pau.
(Això de pau, val a dirho,
no té cap significat;
no's pensés ara en Portela
que l'he volgut senyalar).
Ell sols vol que Barcelona,
y ab ella'ls seus ciutadans,
tinguin medis a propòsit
pera poderse alegrar,
que be massa que les coses
van en aquets temps per mal.
Es per això que tolera
y deixa gran llibertat
a periòdichs y revistes,
perque puguin publicar
certs gravats *regocijados*
y altres bruticies semblants,
que s'exposen en els kioscos
ab tota tranquil·litat.
Y per si això no bastava,
certs teatres de la ciutat
se disputen pera veure
quin d'ells podrà presentar
més quantitat de indecencies
a n'el públich estragat.
Però com que al Paralelo
no tothom hi arribarà,
aquets teatres procuren
infestarnos la ciutat,
molt especialment les Rambles,
de cartells ben detallats
y fotografies fresques,
que no hi hà més que mirar.
La gent seria be s'exclama,
y fins alguna entitat
se proposa fer un miting
mirant de contrarrestar,
l'influencia perniciosa
que té això per la ciutat,

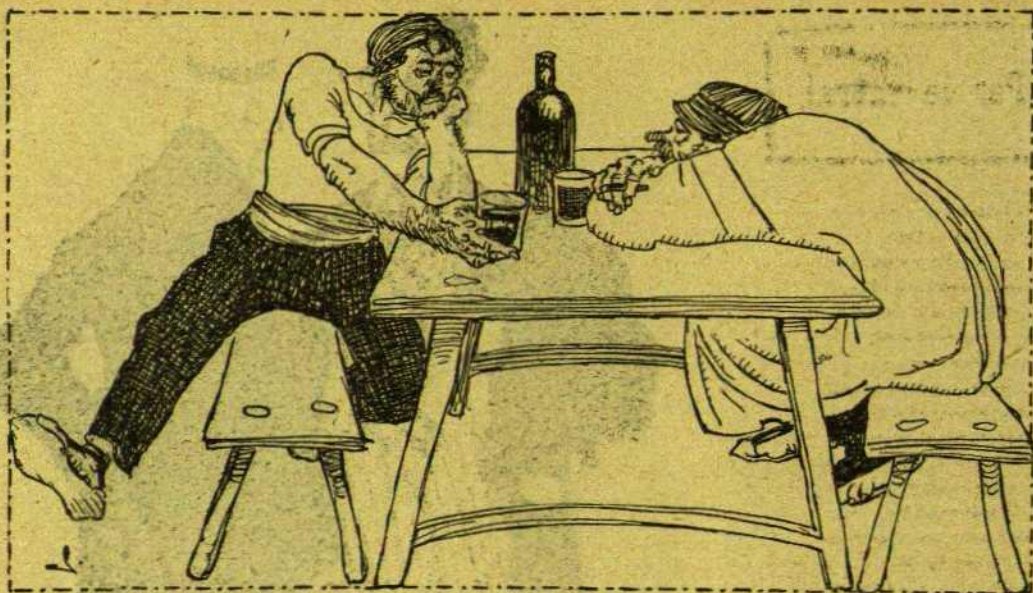

—Y no li podia indicar un medi més verosimil al seu defensat, per anar a la presó, vostè que hi es pràctich en això de ferse agafar?

però'l nostre gran Portela
deixa fer y va callant,
que ell no està per amoinos;
y segons se m'ha contat,
es un *amateur d'étoiles*
y concorrent habitual
d'una mena d'espectacles
més o menys originals.
Aixís l'home se fa càrrech
de manera personal,
dels defectes y dolencies
que pateix nostra ciutat.
Llegeix queixes als diaris
respecte les llibertats
que's prenen en certs teatres,
donchs cap allí sens tardar!
S'anuncien 4 *pulgas*
en caràcters bastant grans,

donchs a veureles depressa
per poderse cerciorar
de si cal tancà'l teatre
per atachs a la moral.
Y per això mentres criden
els que volen acabar
ab totes les indecencies
que inunden nostra ciutat,
ell corra d'un lloch a l'altre
per poderho comprovar.
Y quan va per donar l'ordre
de tancà'l teatre tal,
veu que hi hà cambi d'espectacle,
y's veu llavors obligat
a tornar a visitar-lo
pera veure lo que hi fan.

FLAVIUS

ENTRE DOS BORRATXONS

—El vi, quan es bo, es realment una bona beguda.

—Sí, però quan l'aigua es fresca y regalada, es molt millor el vi que l'aigua.

Tres anècdotes musicals

CONTEN que una vegada, en certa població catalana, que be podria ser Sitges, s'estava fent un concert de música excessivament modernista.

El local era plè de devots y al defora, sota'l cel blau y en un ambient de festa, jugaven una colla de bailets, lo qual no hauria estat cap cosa lletja si no haguessin acompanyat els jochs d'una cridoria, tan excessiva com el modernisme de les pessets que s'estaven executant a la sala.

—Callèn—recomanava el porter als xi-cots.

Però els xicots no'n feyen cas.

—Mirèn que us faré agafar per l'agutzil, si seguïu fent gatzara.

Y els xicots ¡vinga ferne!

Per últim, el porter, ja cremat del tot, va conseguir aixarpar al més esvalotaire de la colla y, agafantlo d'un brassat y balancejantlo en l'aire, va dir, ab vea de rancúria:

—Si no calles ¡te fico a dins!

El malaguanyat Ixart, que contava la anècdota, no deya si l'amenassa havia fet efecte.

Aquet fet contrasta ab un que acaba de succeir en certa població del mitgdia de Fransa, hont s'ha representat la *Mireva* al aire lliure.

L'escena era arranjada quan, com l'any passat a Figueras pel *Canigó*, va comensar a bufar el vent —que aixís com a Figueras era la tramontana, al mitgdia de Fransa era el mistral.

Ve l'hora de la representació, y les ratxades del vent comensen a tombar les pàgines de les solfes, fent impossible la tasca dels músichs.

El traspunt va a trobar el director y li demana consell. Justament, fóra'l local, hi havia també

uns xicots que jugaven. Y el director va pensar en ells pera solucionar el conflicte.

—Posèn un xicot al costat de cada músich—va dir— y després els donarèn cinquanta cèntims per barba.

Aixís va ferse y tot va marxar com una seda. Però, acabada la representació, els xicots varen anar a reclamar el jornal.

El director, en lloch de pagarlos, si's descuiden els pega.

—¡Indecents!—els va dir, ab veu terrible:—¿acabèn de recrearvos sentint una obra mestra y encara voldríeu diners a sobre? ¡Arri allà!

Y es fama que'ls xicots encara corren.

El que no sé si va córrer va ser en Saint-Saëns quan va succeirli el fet que vaig a relatar.

Dirigia'ls ensaigs d'una obra seva, quan va poder observar que cap, o gairebé cap dels músichs que hi concorrien eren dels que havien de pendre part a l'estrena. Tots se feyen sustituir durant els ensaigs, fóra el timbaler. Ab tot, el dia de l'ensaiig general varen comparèixer tots a la llista y, com es natural, la cosa va anar com un cent pens, fóra per lo que's refereix al timbaler, que ni va fallar cap entrada ni va desafinar may.

Aleshores Saint-Saëns va voler donar una lli-só a tota l'orquestra y, en una estona de descans, va fer aquet petit discurs, dirigit al timbaler:

—Oh, timbaler benemèrit. Vos mereixèn el meu agraïment, perque heu comparegut a tots els ensaigs com un sol home. Per vos, donchs, no's perdrà la obra que estrenarem. En cambi, tots aquets altres senyors, no sabrán lo que's pesquen.

A lo qual va replicar el timbaler, ab aire molt humil:

—Moltes gracies, mestre, però ja'm dispensarèu

que demà no vingui, perquè si he assistit als en-saigs, es en substitució del meu fill, que estava malalt. Y com que ara ja està bo, podrà ocupar el seu lloch perfectament.

Lector: no tenint tema decent pera fer un article, he recordat aquestes tres anècdotes, que, realment, trobo gracioses. Y com que no m'agrada vestir-me ab roba d'altri, ho confesso ingenuament, cosa que no deixa de tenir el seu mèrit en aquet temps d'afanades alevoses y de traduccions solapades.

EL DE MES ENLLÀ

Teatres y Cines

MOLT s'ha escrit (y molt s'ha parlat sense que, afortunadament, s'hagi escrit) sobre la crisi del Teatre Català.

Com es de consuetud el que necessita unes esparidenyes no va a cal·lreloger a comprar-les, sinó que va a casa de l'esparidenyer o als Encants, si es que no ve d'un gruiix més o menys de suor.

Per això, quants se n'han preocupat de la decadència del Teatre, s'han apressurat a *interviewar* (jo'n diria a empipar) als actors, empresaris, crítics y... fins als autors. Y com tots se tornen les pilotes, ens trobem que no sabem qui'n té la culpa de tot això. Els uns, que si'ls actors sols posen cura en llur treball, quan, per casualitat, al teatre hi ha algú. Els altres, que si'ls empresaris, ab la vista fixa a la taquilla, prometen duros a quatre pessetes y lo que volen donar es gat per llebre; que si'ls crítics peguen massa fort, y, finalment, si una obra va al *joso*, l'autor ne dona la culpa a tothom menys a n'ell mateix, y, més que a tothom, als còmics que no han sabut *encarnarse* en el personatge que han representat.

Ab tant que s'ha discutit y s'ha buscat la causa, ningú ha pen-

sat, y si s'hi ha pensat tal volta ningú s'hi ha atrevit, a interrogar... al públich. Me sembla que es el que hi té més dret a que se li preguntí el per què no va al teatre.

Segui per subsanar aquesta falta, sigui per curiositat o per l'afany d'ocupar un lloch preeminent en el món dels tataners, un servidor, tot sol, va imposarse la tasca de descobrir el misteri y, com ja veuràn, he quedat del tot satisfet, de quina satisfacció els n'hi cedeixo un 95 % pera que se la reparteixin com a bons germans.

Com es de *caixó*, pera posarme al *habla* ab el públich vaig escullir mitja dotzena de *cines*, no dich dels més concorreguts perquè tots ho són be prou.

Els primers *caballers* a quins vaig empendre, me varen fer perdre les ganes de continuar. Quines contestes més amables! Vaig recullir una col·lecció de pebrots pera tota la temporada d'estiu.

Abandonat prudentment el gènere fort, me vaig dirigir al debíl.

—Ab les dónes ja es una altra cosa. Estàn tan acostumades a escoltar bestieses—vaig dir-me—que no'ls vindrà d'una més.

1.ª *interview*, ab una *maná* y sa filla.

—Ja veurà, nosaltres, es a dir, la noya, plega molt tart, y, francament, pera anar al teatre a misses dites, preferim gastar un ralet y entrar y sortir a l'hora que'ns ve be.

—Desenganyis, vostés no tenen cap rahó pera...

—Dispeni, a nosaltres sempre ens quedarà la rahó social. }

LA VI EXPOSICIÓ D'ART

S'agafa un noy jove

2.ª, ab una rossa que té promès:

—Com a casa som tants y'l meu promès paga per tots, si anéssim al *teatro* li costaria massa car, y aquí, per un ralet, passem la vetlla.

3.ª, ab una viuda alegre:

—Al teatre hi estich massa encongada... No m'agrada tenir de seure allà ahont me marca'l número de la butaca... Aquí, per un ralet, sens a gust, y si't toca un mal vehí, cambies de cadira.

—En el teatre—vaig replicar—també's pot fer lo mateix.

—Sí, però t'has de limitar al galliner y no's llueix tant com aquí... el sombrero.

Y totes pel mateix estil y ab la mateixa cansó del ralet, no podent convèncer a ningú, per més que m'esforsés en felshi veure que'l *cine* perjudica la vista y fins el cervell, car n'hi hà pera tornar-se boig veyent, de correguda, aquella amalgama d'arguments (?) tràgichs, còmichs, dramàtichs, extravagants y inverosímils... Rès d'això's encaparra...

—Al cap d'avall, per un ralet—diuen...

Per últim, vaig interrogar a una senyoreta, la qual va resultar ser una coneguda meua, molt aficionada al teatre.

—Vostè, aquí?—vaig preguntar-li ab extranyesa.

—Es per un compromís ineludible, però ¿y vostè?

—Ja veurà, la meua presència en aquet lloch té la seva explicació.

Y vaig posarla al corrent de la tasca que m'havia imposat.

—Sembla extrany—va dir-me—que sigui tan papa-nates d'anar pels cines a indagar el per qué la gent no va al teatre. Pot estar més que segur de que, un noranta per cent dels concorrents als cines, no anirien al teatre, demà que s'acabés la fal·lera, y àdhuc el negoci; pimer els veuria donant voltes per les Rambles, o rosegant cacauets

pel moll. El públich *cinero* es un públich especial, crèguim.

—Y el públich del teatre donchs, ¿per què's retrèu?

—Aquet no va al teatre per una rahó que jo sé.

—¿Que vostè sab? ¡Oh! ¿serà tan amable de comunicarmen un poquet d'aquesta sabiesa?

—Ab molt gust.

—Digui, digui.

—Donchs si's retrèu d'anar al teatre es... perque vostè no escriu comedies... Y esclafà una forta rialla en el precis moment que un gosset saltava la corda, lo que li valgué una sorollosa protesta, per part del públich de les emocions fortes.

Descobert ja'l misteri, vaig despedirme de l'ama-bilissima *interviuevada*, desapareguent per sempre més dels cines, reunió de la *crème* barcelonesa.

¡Y tan difícil que'm creya que era solucionar lo de la crisi del Teatre Català!

SARA DE R.

Ninots y Coloraines

DAVANT de les sales estrangeres de la nostra may prou plorada Exposició, penso ab els dos embaixadors que la Junta executiva va enviar al extranger a convidar artistes, y'm pregunto: ¿què devien fer, a qui devien visitar y què devien pensar aquells dos senyors, durant el seu viatge? Ferque, miin que es magre lo que hi hà; llevat d'alguns, ben pochs, mestres, les nacions estrangeres han abocat al Palau de Belles Arts, tota la tarregada artistica. Un hom va passant sales y més sales, y sols de tant en quant veu quelcom que li crida l'atenció.

Y encara al Circol Artístich s'hi celebra una reunió d'artistes pera acordar que l'Exposició es molt bona, y

Se fica al jurat

Y ¿saben què'n surt?
Una olla molt gran.

l'acort el firmen joves y vells, y influeixen prop d'alguns estrangers pera que escriguin cartes a l'Alcalde dient que l'Exposició es tan magnífica, que qualsevol ciutat d'Europa s'enorgulliria d'ella.

Això, suposo que no ho denen pas dir per lo que han portat els holandesos, ni els italians, ni's alemanys, ni els francesos, ni's austriachs, ni els escultors de tot arrèu, ni's nostres mateixos artistes. Potser ho diuen pel guarniment del saló central; allavors tindrien rahó, car d'enveladors si que'n som aquí, y posats a guarnir locals, som capassos d'arribar a enlletgir un saló tan hermós com el de Llotja, quan se tracta d'un banquet de cotoners.

Pera ferme grat dels senyors de l'Atracció de Forasters, jo voldria trobar en les sales estrangeres la mostra d'això que'n diuen el *abrazo fraternal de las naciones*, però no'l veig en lloch; a no ser que les nacions ens hagin prè la mida ab el mòdul dels embaixadors que'ls vàrem enviar.

Es clar que hi hà hagut algú que s'ho ha prè de bona fè y ens ha portat coses boniques. D'Holanda, per exemple, un senyor Swartze ha enviat un parell de retrats, però es l'únich y encara en un d'ells les mans hi fan una gran nosa; llàstima que'l tal senyor no fos manco, y Deu me perdoni aquet desitg de mal cor; de Bèlgica també n'hi ha hagut dos o tres que, recordantse de l'Exposició del 1907, no han volgut fer cas dels comissionats que hi vàrem enviar y han portat excelents pintures; són en Martens, en Knopp, en Comtens. D'Alemanya, si no hi haguessin signes minúqueros que donen el tò d'art a la seva instalació, lo demés es d'una insustancialitat aclaparadora. Els francesos, quasi no hi tenen res aprofitable; ¡com s'anyora en les sales franceses, l'instalació d'aquell marxant que, ab més esperit comercial que artístich ens va portar els mestres ex-revolucionaris de l'escola francesa! ¿Y d'Italia? ¿Què me'n diuen d'Italia? Al entrar a la secció, a un li venen gaues de preguntar per la senyora de la casa; està tan ben encatitallat allò, tan ben guarnit, ab una claror tan dolça, ab unes otomanes tan toves; a un li fa l'efecte que's troba a casa d'un americano rich; ¡perque mirin que n'hi hà de pintures!

Però què van fer els mestres embaixadors convidadors en son triomfal viatge per l'extranger? ¿Es que al periodista republicà els fums del monàrquich xampany de S. A. li van fer veure bonichs tots els quadros que veyia? ¿Es que l'artista de quadros d'exportació tenia por de la competencia? Sols els anglesos, de tots els estrangers, han demostrat que'ns tenen carinyo; la secció anglesa es un descans en la tortura espiritual que's sofreix visitant l'Exposició; hi hà un senyor de casaca vermella que es tot un poema, y encara que no voto pera que se li dongui una primera medalla, car no vuy fer coacció al jurat, si que demano que no'l deixin marxar y dono tota l'Exposició per aquell quadro y vaig a l'Exposició no més per ell. Quan vostès hi vagin, y vegin davant d'aquell senyor de la casaca vermella y de cara de Whiskey, un pobre diable

1015.
A

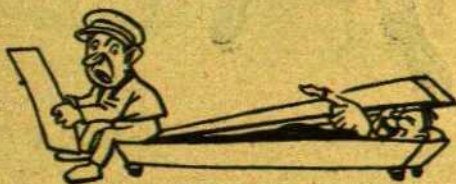
—Pepet: extén el paraigua, que cauen gotes.

—¡No hi fà res! Com que es de vespre, ja no's veu si plou.

embadalit, encantat, extasiat, pensin que aquell es l'Espátula a qui ja coneixen els guardians, perque l'han d'anar a treure d'allí cada dia a l'hora de tancar.

Y no es que sigui l'únich el senyor de la casaca vermella a la secció anglesa; hi hà un triptiquet que val totes les pessetes, y hi hà uns plafons que són una gloria. Jo no'm mouria de la secció anglesa pera comprar coses pel Museu, y encara que no's comprin, vuy felicitar desde aquí als senyors de la Junta per aqueixa secció; els felicito y els perdono totes les penes que m'han fet passar ab les altres coses y els prometo defensarlos a tot arrèu, fins entre'ls joves, y donalshi un sant quan sigui frare.

ESPÁTULA

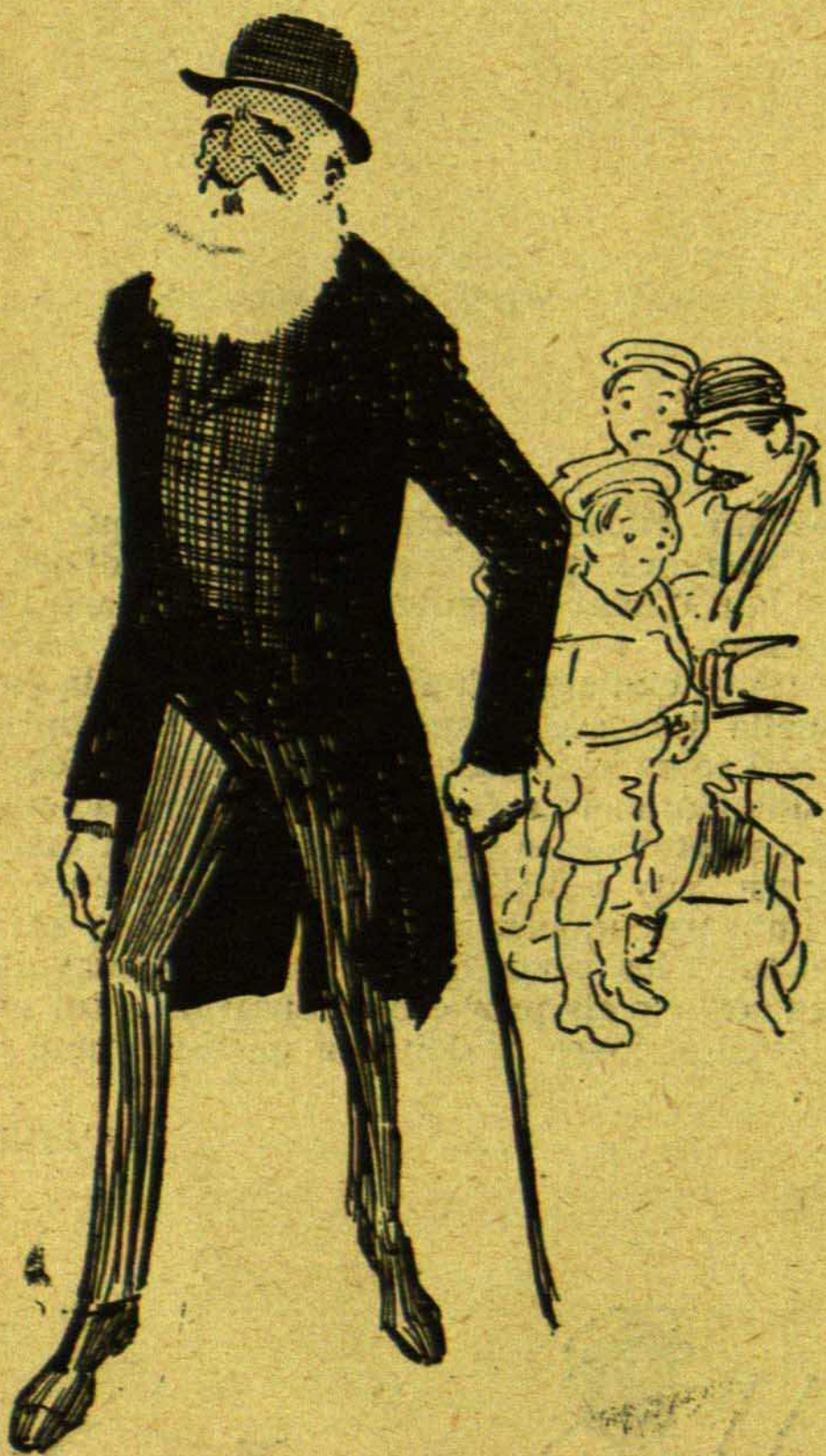
ENS diuen que alguns dels regidors lerrouxistes de la colla dels que viatgen, y que no han pogut anar a Madrid a contribuir en el paper ridícol de la cobla de Canprosa, han preguntat si l'Ajuntament delegava representació en la pelegrinació a Lourdes.

Tractantse d'aprofitar gorres, els lerrouxistes no són ni anticlericals.

Pera assistir al Congrés pedagògich de Brusseles, hi haurà baralles.

ESpanya aviat serà una Amèrica del Nort en petit. De tot se fan «trusts». Hi hà el de la premsa, del que n'es l'ànima un ministre del rey y que sosté varis diaris republicans; hi hà el trust del sucre, el dels empleus; y ara se'n ha format un altre: el de les obres públiques, que presideix aquell auster de la política madrilenya que's diu Sánchez Toca.

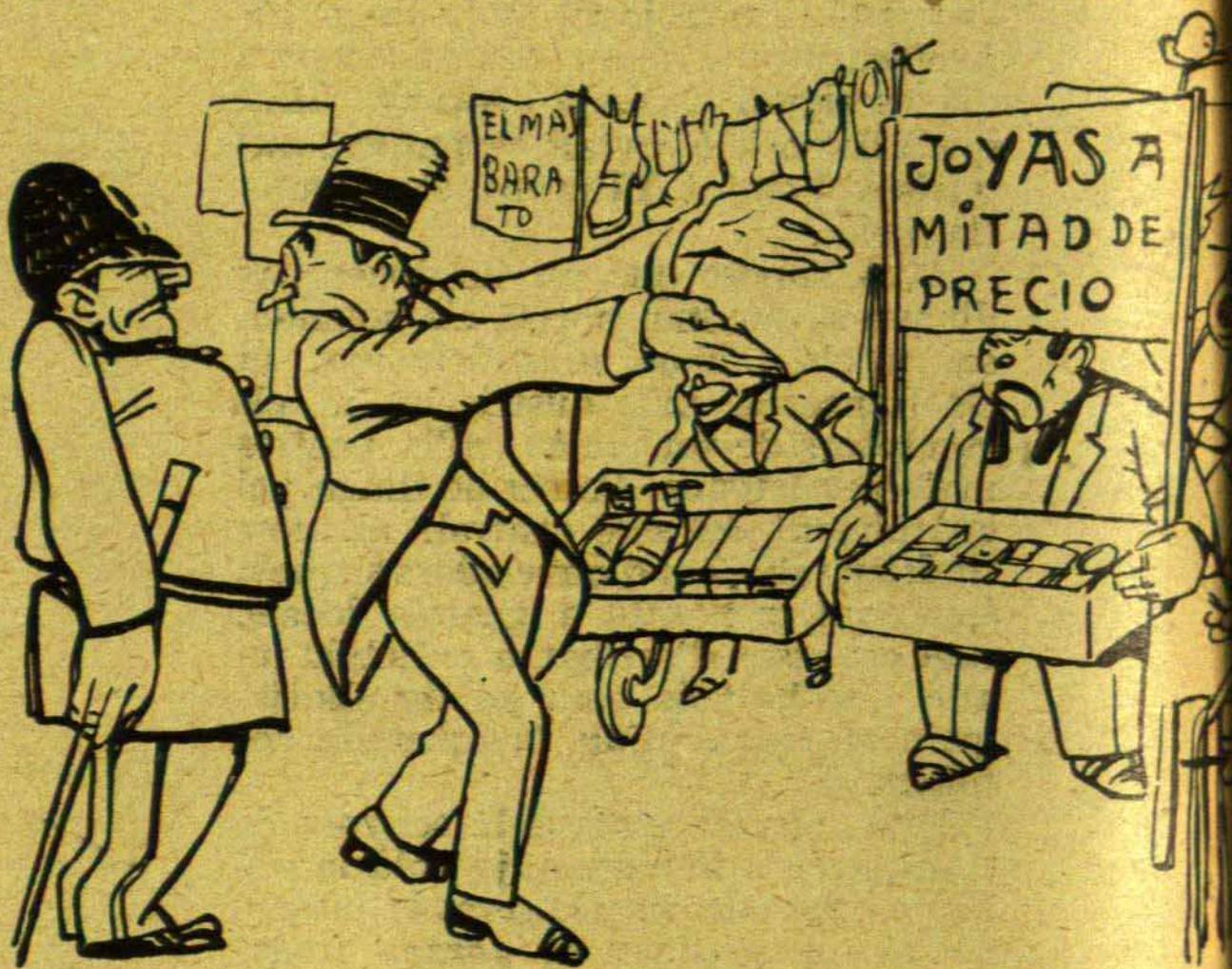
A Espanya, la gran cosa es ferse polítich; ficarse en un partit, rebelarse contra'l quèfe polítich y anarsen ab els del da-

—¡Quina barba més bonica té aquell senyor! Se coneix que se la pinta.

—Si la té tota blanca.

—Oh, se la deu pintar de blanch.

ELS ADORNOS DE LA RAMBLA

—Per anà a aquella botiga, fassi'l favor d'obrir pas.

vant, rebelarshi també, y a l'últim, quan ja's té fama de papu, montar un negoci a base dels afers públichs.

La solució es segura.

EN Canalejas està de desgracia. Va fer una lley de servey obligatori y no va agradar a ningú; ne va fer una altra pera treure'ls consums y tothom se li va tirar a sobre; ara n'ha fet una d'Associacions pera reventar a les religioses y tothom l'ha trobat dolenta; els uns per poch y els altres per massa.

Però ¿còm té les mans, senyor Canalejas, que tot ho espatlla?

SE coneix que'ls capitostos del lerrouxisme ja són gent burgesa que tenen per perdre.

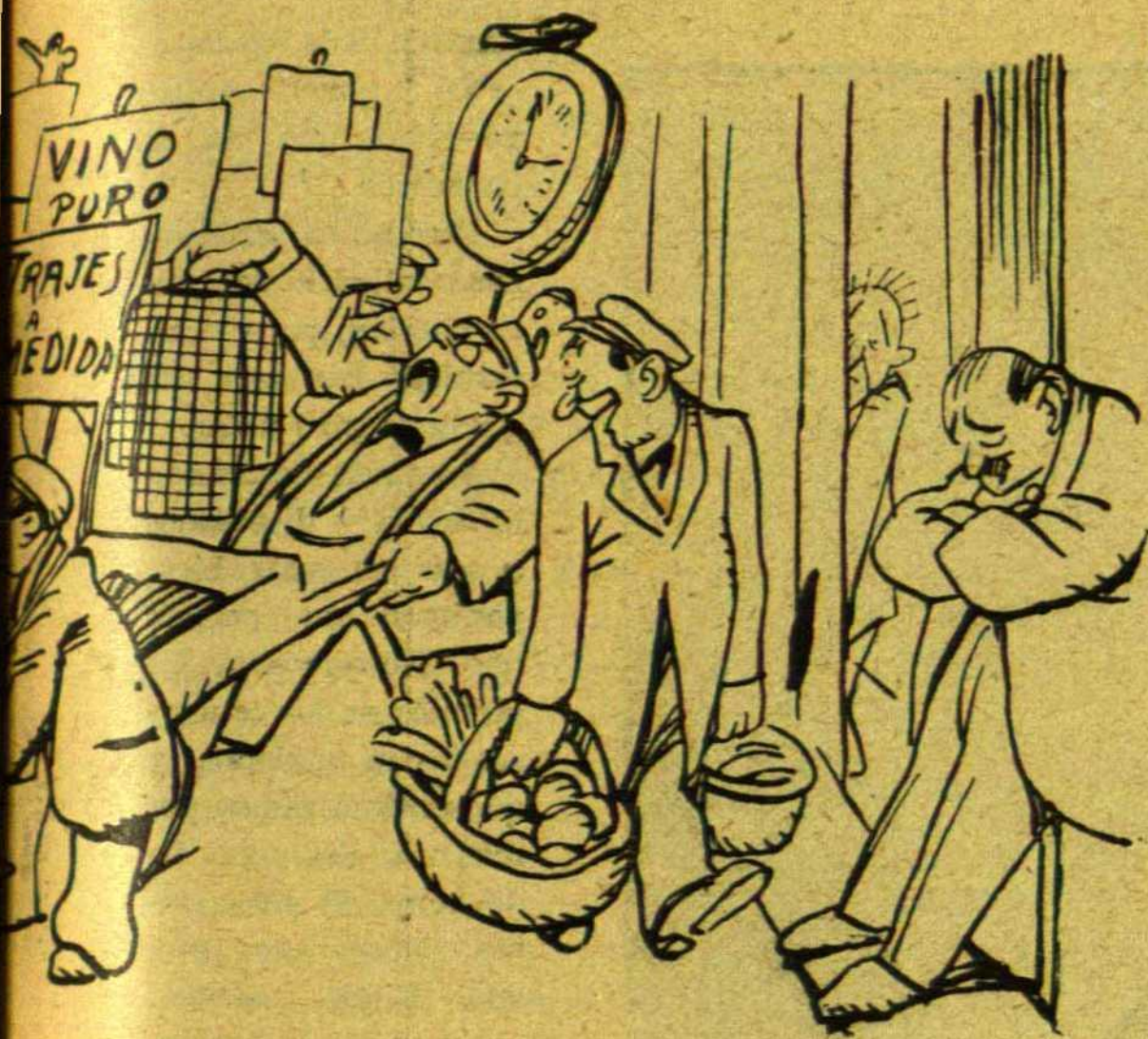
En els afers colonials ja no volen pensar com els socialistes, y a la sortida d'una reunió celebrada la setmana passada a Madrid baix la presidència den Lerroux, van manifestar la seva satisfacció de no pertànyer a la conjunció republicana-socialista per no haver d'adherirse a les paraules pronunciades per en Pau Iglesias al Congrés, davant l'abandó de les plasses espanyoles a l'Àfrica.

¡Còm cambien les coses en dos anys!

EN l'última sessió municipal, el senyor Carraté se va indignar per qüestió d'un nomenament d'empleat de l'Alberch del Parch.

En Carraté patrocina a una persona determinada y va ser nomenada una altra porque hi tenia més dret; y això el regidor lerrouxista ho trobava ilegal, car el proposat per ell era un parent seu.

¡Oh, el catonisme dels lerrouxistes!

—Són venedors ambulantes
y no se'ls pot molestar.

LA setmana passada hi va haver rumor de crisis governamental.

La causa no era cap conflicte de govern, ni la llei d'Associacions, ni la de l'abolició dels consums, ni'l projecte de servey obligatori, res d'això; era que'ls prohoms del partit estaven queixosos perquè tots els empleus, vells y nous—car cada dia se'n creen de grossos,—tots, van a parar a unes mateixes y determinades famílies: Monteros, Gassets, etc.

Es la ley del garbanzo, que diuen els madrilenys.

L'home de confiança dels lerrouxistes de l'Ajuntament a qui van confiar la direcció del negoci de les aigües, ha estat condemnat, per NOU DELICTES D'ESTAFA, a cinch anys y pico de presó.

Y a n'aquest home de confiança proposaven els lerrouxistes que se li adelantessin 65 MILIONS DE PESSETES, sense altra garantia que'ls papers d'unes finques que no eren seves, ab unes aigües que no se sabia si hi eren.

EL catalanisme de l'esquerra en acció:

En Peret Corominas y en Pau Iglesias han celebrat una conferència, tractant de la constitució a Barcelona de la conjunció republicana-socialista.

El P. U. F. N. R. tindrà ara una S de més y Catalunya estarà salvada.

ENS arriben ara notícies de Granada referintnos algunes de les coses que varen pasar a n'aquella ciutat, ab motiu de la manifestació organitzada per la Conjunció republicana-socialista.

L'objecte d'aquesta manifestació era pera demanar al govern, tot d'un cop, la supressió de l'impost de consums, l'apartament de tota acció en el Marroch, l'implantació del

servey obligatori, l'abolició de la llei de jurisdiccions, la reforma del còdich de justícia militar y la revisió de les causes den Baró, Malet, Climent García, Ferrer y Hoyos.

Com que en Lerroux se trobava a Granada, els organitzadors varen demanarli que presidís la manifestació. Però no tots els granadins eren organitzadors, a jutjar per lo mal rebuda que va ser per certs elements la notícia de que en Lerroux assistiria a l'acte.

El caudillo va saberho y li entrà cangulo. El caudillo no havia anat a Granada a fer feina, sinó a reposar, y no volia disgustos; per aquet preu, més s'hauria estimat quedarse a Barcelona, ahont no n'hi faltarien.

El caudillo rumiava, rumiava quina'n faria pera quedar be y sustreures al compromís d'assistir a la manifestació. Y a copia de rumiar, trobà una solució, solament que va sortirli un poquito desigual.

La manifestació estava convocada pera les 3 de la tarde. En Lerroux, donchs, acordà anarhi a dos quarts de 5 pera arribar tart.

Però els organitzadors eren homes de paciència y varen fer esperar la manifestació fins a dos quarts de 5, hora en que comparegué'l caudillo, qui tingué la desagradable sorpresa de veure que encara l'estaven esperant.

No tingué, donchs, més remey que posarse al davant de la manifestació... Y com que anava al davant, no s'adonà de que pel camí li anava desapareixent el seguici, arribant al Govern Civil de Granada gairebe sol.

Efectivament, varen abandonar la manifestació l'agru-

REMEYS MODERNS

—Ay, senyora Sinforosa. Tinch el noy malalt y no sé com ferho per portarlo a l'hospital.

—Això ray: cómprili un revòlver y miri si toca a algú.

LA CAMPANYA MORALISADORA DEL NOSTRE SANXO

—¿Ahont va, senyor Portela, en aquestes hores, tan atrafegat?...

—En persecució de... la pornografia.

pació socialista, la Joventut socialista de Granada, el gremi de restauradors y molts particulars.

Al entregar les conclusions al governador, aquet comptà les persones que formaven la manifestació y les coses que demanaven en el document, resultant que tocaven a dues per barba.

El candillo ab la cua entre cames, se n'entornà a l'Alhambra Hotel, ahont viu, en companyia de la seva senyora, una nevoda y un nevot y una senyoreta de 24 anys, de tot lo qual ne paga 30 duros diaris.

Comprenem ara l'interès que en Lerroux ha de tenir en lo de la supressió dels consums... y en la reivindicació dels drets del poble.

A Valledridiera sàsen unas grandes fiestas da Primavera. La cuamición organizadora nos a cuanbidado para hi ir, loca gradesemos desde estas columnas. Lo asemos cuan castallanu porçe este año los besinos san dajadu distorias y se an dasidido a aser la cosa daquello megor. Antes asian los programas an al dialecto de los pajeses, loca resultava mui ordinario y no llamava la atansión.

¿Quina n'aremos? Pues para mudart y aser goso lo megor es aserlo fino, y para aserlo fino, lo megor es el idioma de' sañort Servantes.

¡Pero lo can suado! Esca es mui difisil desentortolligar la lengua cuando sa de desir las cosas bien. Da buenas a primeras costó cuarto y ayuda imbentar la tradusión de

l'Aplech de la Sardana.
—Yo le pondría Aplego—digo uno da la cuamición.

Paro no en sabiendo como salirse lo degaron en catalán, paro cuan cumillas par aser ber que hera otro ablar.

Adespues escrivieren lo demás y disponidos a aser las cosas bien, ponieron un parrafo que dise que asta los premios de los concursos hirian mudados, y que no lo dizamos por reir, no, sino que ha de berqs. O sino miren: «Todos estos premios llevan, además, una riquísima corbata».

Ya me gustará bert como se las restarán para poner riquisimas corbatas al dinero, porçe los premios en son de dinero.

Y por aqui ban escriviendo de las suyas.

Adespues disen «concluida la misa» (porçe se desoblidaron da que los castellanos disen más pronto «terminada la misa»). «Concluida la misa, bailes en la era de la iglesia de una sar

dana y cinco sardanas más en la Quinta Juana».

¡Ma justaría sabert como me cuentan lo ca quiere desirt bailes de una sardana y cinco sardanas! Es desirt que total bailes de seis sardanas. ¡Dios los aga buenos!

Ma parese que ma gustará.

Fasilitamos a la cuamición port la buena pensada can tenido asiendo el programa y la carta cuan que nos an comibidado, en un castellano tan serrado.

Fasilitamos tanvien a los besinos de Valledridiera y aora cuamprendemos porçe el arcalde de Sarriá les quiere tapar la bista asiendo aser una casa en la plasa, bien alta para que no bean la ciudad ni el mar.

Ellos sí ca mientras tengan desembrada la vista que da a Madrit, tanto les ase.

EL regidor de la gorra, en Santamaria, ab l'afany de donar notes agudes que's sentin de la Casa del Pueblo, va presentar a l'Ajuntament una proposició demanant feina pera 500 obrers.

Esbrínades les coses, el mateix Santamaria tingué de confessar que aquets 500 obrers que li demanaven feina havien quedat reduits a set, y encara aquets set, segons sembla, ja han trobat colocació.

Y pensar que d'un xich més aquets obrers... ideals,

li costan a la ciutat
una pila de mils rals.

Anem a dir que'ls rals a l'Ajuntament, ian igual que aquets 500 obrers. ¡Quan menys un se n'adona, ja no hi són!

ALGUNS regidors eren partidaris de rescindir el contracte ab les companyies del gas, ab motiu d'acabar ara un plas pera referlo.

Després de llarga discussió, s'acordà cridar als directors de les Companyies pera aconseguir rebaixa en el servey.

En Vinaixa s'ha escapat d'una de bona, gracies a la felis coincidencia de trobarse a Madrid ab els tres prohoms de la gana.

Perque si s'arriba a trobar a la sessió no hauria tingut més remey que defensar a les companyies, si es que no s'ha oblidat de que a la vigilia de ser regidor

la companyia amatenta,
sense cobrar cap rebut,
li va tornà a obrir l'aixeta.

Que, segons noticies, la tenia lancada, y no per luxu.

DIUMENGE passat tingué lloch en un envellat de la Casa un banquet popular de deu rals el cobert, dedicat a n'en Pich.

En el menú hi figurava un plat, titolat «Ternera a la financiera».

Un dels comensals, al veure davant seu el plat ab un tall secalló de vedella, exclamà:

—La «Ternera a la financiera» ja se l'han menjada a Casa la Ciutat els nostres regidors!

Y que s'han acreditat de financiers a jutjar per la quantitat engolida.

Ara tot serà que no agafin una indigestió, que be podria ser.

EN Carraté es un regidor lerrouxista molt amant de la familia.

Que ha d'ésser un xicot model, ho prova'l fet de que, no solament se preocupa de que'ls de casa vagin be, sino que'ls seus benefets arriben fins a la mateixa parentela del seu sogre.

Y després se dirà que'ls sogres y'ls gendres no poden entendre.

En Carraté, donchs, portat del seu bon cor, va proposar a l'Ajuntament que nomenés al germà del seu sogre, conserge de l'Assil del Parch, ab el sou de 1.200 ptes. anyals.

Y aixis s'hauria aprovat, si la colla de la gana no hagués sigut a Madrid, o si'l senyor Pardo, que's veu que no està per aquestes efusions familiars a costa de la ciutat, no li hagués sortit ab l'estirabot d'una esmena, en la que proposava donar aquesta poma a un pobre assilat que d'ensà de temps fa'l servey de conserge sense percibir cap retribució.

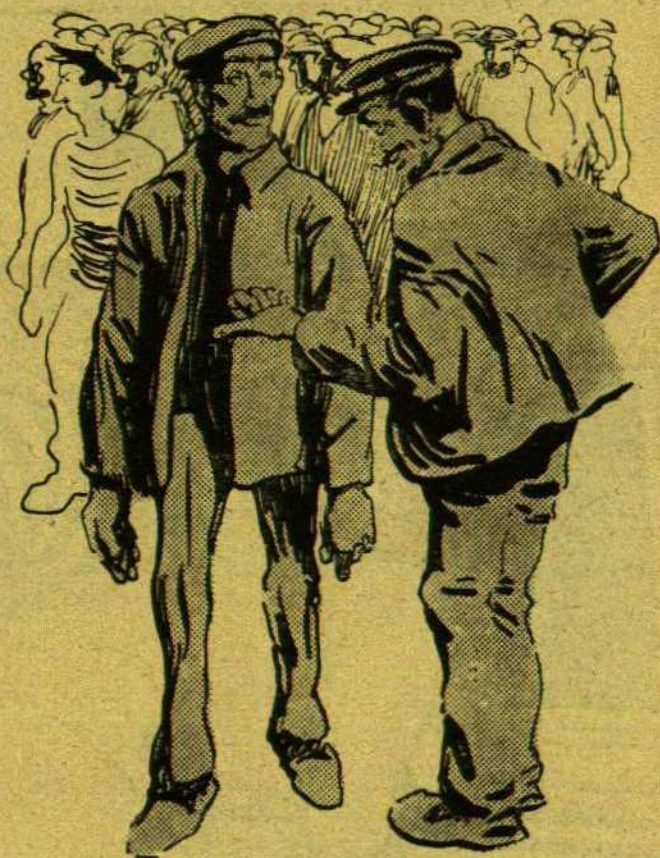
En Carraté y'l seu amich Jansens, al veure que s'aprovava l'esmena del Sr. Pardo, se varen posar com unes feres.

En Carraté cridà:

—Ja'm venjaré!

Y en Jansens, digné que aquell acort era una tonteria.

Jo trobo que'l senyor Pardo va ser molt cruel. Mirin que

LA MANIFESTACIÓ DE DIUMENGE

—¿Que no demanarem la de D. Gonsal de revisió també?
—No, no, que si's revisava potser encara hi perdria.

donar una plassa retribuïda a un assilat pera que's guanyi dignament la vida, es tot lo que's pot dir. Y farà be en Carraté venjantse.

Ademés, Barcelona, la noble ciutat dels Comtes, no pot deixar sense empleu al germà del sogre d'un regidor radical.

Els deus clamarien justicia.

DISSABTE els del Puf varen fer un banquet que, no obstant y venir anunciat com dedicat als regidors de la esquerra, se deya entre'ls del partit, que no era més que un trágala pera'ls que varen organisar el banquet dedicat a n'en Junoy y demés homes de La Publicidad.

Aquet trágala, va ser espléndidament servit. Un quintet excelent va tocar, durant l'apat, el vals de los besos, que va ser corejat pels comensals ab acompanyament de torquilles y copes.

L'espectacle donava idea del grau de cultura d'aquets nous regeneradors de la patria... «¡Por favor, por favor!»

Després d'aquets esplays patriòtics, hi varen haver brindis o lo que fossin.

En Vallés y Ribot, ab una bona fè encantadora, va dir que era partiduri de l'unió ab els catalanistes pera vèncer als lerrouxistes. En Peret no's va embolicar ab aquestes coses de terra y s'enlairà fins als núvols,

A BELLES ARTS

—Tu, ¿no deyes que aquesta exposició era molt magre?... ¿què vols que't digui? trobo que no ho es tant com això.

En cambi, en Lluhi va dir que ell era un home de govern y que, per lo tant, no s'havia d'anar ab els catalanistes sinó sols, ben sols. Els que havien corejat *el vals de los besos* varen aplaudir molt aquesta declaració de l'home de govern.

Després se tocà la Marsellesa y tothom s'alsà, com ho fan els conservadors de França quan la toquen. L'Antoni Suñol, empipat, recordant els bons temps, vinga donar cops de puny a la taula, fent ballar gots y coberts, y cridant ¡Els Segadors! La gent del *vals de los besos* hi feya ganyotes, però, en Suñol amenassava ab rompre la taula a cops de puny, y a l'amo del restaurant no li convenia, per lo que ordenà al quintet que toqués «Els Segadors».

Els catalanistes del Puf no'ls saben «Els Segadors» y, per lo tant, no varen poder corejarlos.

L'impressió general era de que, malgrat els plats que's varen servir,

aquet banquet federal
organitzat pel partit,
més que un banquet resultà,
senzillament un bullit.

Una carta

Hem rebut la següent carta:

«Cárcel Modelo, 14 Mayo 1911

Sr. Director de ¡CU-CUT!

Muy Sr. nuestro: Le agradeceremos publique en su periódico la siguiente quintilla, que mandamos a la Comisión organizadora del banquete a D. Juan Pich.

NUESTRO HOMENAJE

El partido Radical
da un banquete á Pich y Pon
que en plena Diputación
votó la ley marcial,
á Maura y la represión.

LOS PRESOS POLÍTICOS.

DIGNE coronament de les sis temporades d'aquesta temporada ha estat la estrena de la tragedia den Viura. Els actors y el públich varen divertir-se d'allò més, fins al punt de que jo no'm yeig ab cor de ferhi broma.

Com que això va passar el dilluns al vespre y a la mati-

nada del dimars el número entra en màquina, no dich res més. La setmana entrant potser filosofar una mica sobre'ls devers de les empreses, dels actors y d'algu més.

VIOLET

UN home no sab may a què vindrà a parar al cap d'avall de la vida; vegin qui m'havia de dir que jo aniria barrejat ab això dels cotons y alter-naria ab la gent de pessetes que hi trafiquen y ab ells passaria moments felissos.

Devegades estich tentat de creure que, contra la profecia de no portar gaires capellans al enterro, que va ferme Mossèn Pere, hi portaré la comunitat de Santa Maria, que diuen ser la més lluida de totes.

Sense entendre en cotons ni haverne sigut sis-quera congressista, m'hi he barrejat y els he vist de la vora en dues festes ben senyalades; la primera al Liceu y la segona al Palau de la Música.

Ja hauràn comprès que's tracta de nyigo-nyigo; l'un tot italià, ab ànima germànica, ens donà el *Sigfrid* de contemplació y l'altre ab l'*Orfeo Català* y en Millet el va fer tot de la terra ab paraula de casa.

Els congressistes estrangers, sense haverho prè con acort en ses conclusions, s'hi varen allargar ab espatechs de mans al sentir aquestes cantades y ells y jo y jo y ells junts, igual que si sempre ens haguéssim vist, fins demanàrem a n'en Millet que'ns repetis quelcom de la festa.

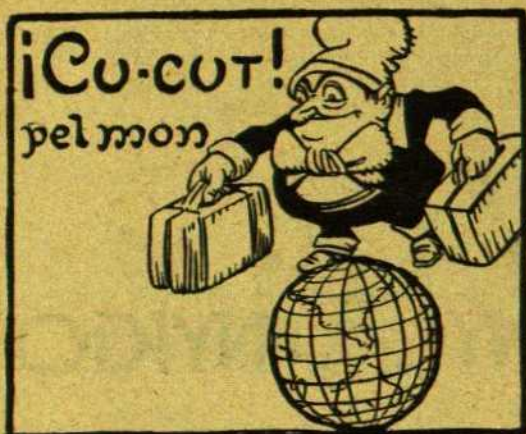
Ja veuen, donchs, si tenim el mateix parer ab els cotonaires. Y es que ab això de la música, tenia rahó en Sèneca quan deya que l'art no té patria. Ara mateix hem de parlar d'uns altres, que no estan pas domiciliats a Barcelona, y no obstant, ens hem entès desseguida per lo tocant al soroll.

Senyalo a la *Sinfónica de Madrid* que comen-sà dilluns y en aquets moments deu tornarhi. ¡Tan be ens entenguéssim ab en Canalejas! Velshiaquí una manera de ferme anar al Congrés y d'acabar en pau totes les sessions: que l'Arbós fos president del Consell y que la seva colla fessin de diputats ab els respectius instruments. Estiguin segurs que's faria més feina, més agradable, menys costosa, no tindriem guerra ab el Marroch ni la desgracia de comptar ab uns quants xerraires, que fan riure a mitja humanitat.

Són la gent que de Madrid ens venen a ensenyar cosa profitosa: violins que toquen be, batutes que saben dirigir, trompes que no'n tenen res, y fins trampes que honren. Vaja, caballers, la *Sinfónica* té bon tracte y fa adorar als madrilens y si fos viu en Beethoven, segur que'ls endressaria petons per la *Séptima*, Wagner els somriuria pel *Tristany* y Bach agrairia.

Jo també ho soch d'agrait, y aixís com vaig alternar ab els cotonaires, vuy ferme amich ab els de la *Sinfónica*, no deixant cap dels congressos que ha establert al Palau de la Música. Tota aquesta setmana m'hi tindran de llum; no puch ferhi altra cosa.

XIM-XIM

COM vostès saben, una de les preocupacions més fondes de la ciència moderna es la de l'aprofitament industrial dels encenalls.

En l'últim Congrés de Glawself, se discuti llargament aquesta qüestió y fou desde aquell memorable debat, que'l sabi doctor Folness von Siedricks, adquirí popularitat envejable.

Desgraciadament, el doctor Folness acaba de morir sense resoldre'l problema. La mort cruel s'ha emportat aquesta llumanera que irradiava llum a tots els indrets del globo (no's confongui ab els magatzems del mateix nom).

De totes maneres la tasca benemèrita (no's confongui ab la guardia civil) d'aquet sabi doctor, no serà perduda. El principi sustentat, respecte l'aprofitament industrial dels encenalls, queda sòlit y positiu. Desde ara podran encendre els fogons ab aquesta materia, producte o residuo, y això no deixa d'ésser una ventatja; major si es possible, que la que va proporcionar a l'humanitat el mateix doctor Folness, quan en 1889, després d'una pila d'anys d'estudis, arribà a inventar la prodigiosa esponja que escupia l'aigua.

EN un teatre de Boston ha tingut lloch un fet molt curiós, que no puch deixar de relatar als meus caríssims lectors.

La coneguda tiple Miss Werthel, molt aficionada a lluir el seu gran candal de joyes en escena, aparegué una nit lluint unes sandalies adornades ab brillants.

L'apuntador, seduit per aquella riquesa que se li posava

a tret de mà, cada cop que la tiple s'avensava al prosceni, no podé resistir la temptació, y molt dissimuladament, anava arrencant, cada cop que podia, un brillant de les sandalies.

La tiple se n'adonà per fi, però com que era en el moment culminant de l'aria més compromesa, continuà cantant sense torbarse.

Al acabar l'aria, no solament havien desaparegut tots el brillants, sinó l'apuntador y tot.

COM a cosa certa, se'ns assegura que a Londres, un famós mecànich irlandès, ha demanat privilegi d'invençió perà un aparell salva vides aplicable a tots els vehícols, especialment als trens y tramvies.

L'aparell afecta la forma d'una màquina rotativa, molt semblant a la en que's tira el «The times is money» de Londres. En cas d'accident, la màquina, o aparell salva vides, malmet completament al pacient; li fractura algunes extremitats, lo que realisa ab una facilitat pasmosa y, si tan convé, li suministra commoció cerebral. Quan el té ben atropellat, veuràn que una palanca agafa al pacient y l'introdueix al «room curative», especie de recambra ahont el malalt es retornat automàticament per medi d'un pulverisador mecànich que'l ruixa d'èter. Passa'l malalt a un altre departament... (cal advertir que tots aquets pormenors s'operen gradualment, mentres el tramvia està en marxa, donchs es una de les seves ventatges el no tenir d'interrompre el servey ni un minut). Allí el malalt es restaurat de tots els seus ossos, cicatrisat de totes les seves ferides y retornat ab elixirs y licors de les millors marques, tot això automàticament.

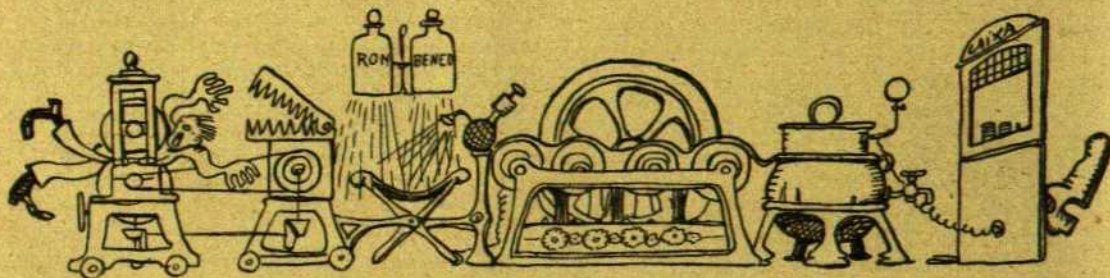
Per medi d'uns corrons, el pacient va a caure en el departament de la convalecència, ahont acaba de referse per un sistema mecànich molt curiós, que no explicaré pera no traïr el secret de l'invent.

Al cap de cinch minuts, el malalt, ja curat y restablert, se troba transportat en el departament de caixa, ahont per medi d'una màquina comptadora, percibeix una forta indemnissació de la Companyia.

Petes aquestes operacions, que totes plegades no duren ni quinze minuts, l'aparell escup el malalt, el qual queda dret al mitg del carrer com si no li hagués passat res, o millor dit-com si hagués tret la rifa.

No hi hà més que un obstacle a resoldre pera que'l municipi de Londres adopti aquet sistema, y es que no s'han pogut realisar les proves, per falta d'un *rolun'ari* que's presti a ensajar l'aparell.

¡Fé una verdadera desgracia!

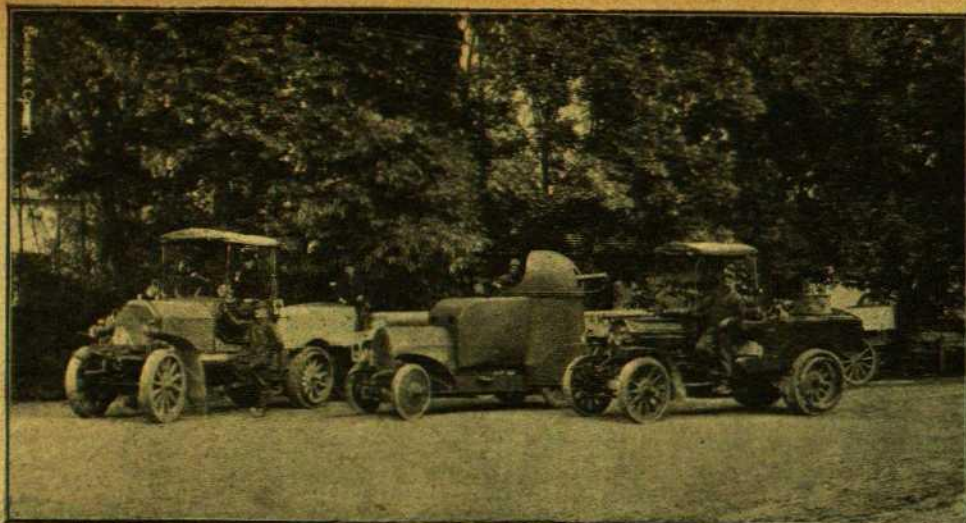

ESTABLIMENT TIPOGRÀFICH DE MARIÁN GALVE, Carme, 16.—Telefon, 2590

¡CU-CUT!

PERIÒDICH SATÍRICH DE GRESCA AB NINOTS. Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a l'ora, 2 ptes.; extranger, 2'50 francs

Reproducció d'una de les il·lustracions de la notable revista *Hojas Selectas*, editada per la casa **SALVAT Y COMPANYIA**, y quals gravats han estat fets en els grans tallers de la casa

BAGUÑA Y CORNET

Bonavista, 30 ● Encàrrechs: Cardenal Casañas, 4

SUPLEMENT ILUSTRAT de EN PATUFET

Ademés de la interessant novel·la d'aventures

EL GEGANT DELS AIRES

que's ve publicant en el Suplement d'EN PATUFET, obtenen un gran èxit les targetes que's regalen ab cada Suplement, dibuixades per en Llaverias, y que representen interessants

Episodis de l'Historia de Catalunya

«Querets la Salut?»

FERRO-QUINA-BISLERI

APERITIU HIGIÈNICH ◆ RECONSTITUYENT PODERÓS

Dona gana, sanch y vigor ◆ PROBEULO ◆

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent **Jaquecurine Golobari** 1 pta. capsa. Demana a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

ANEMIA Se cura ab el **VI D'OSTRES** del DR. SASTRE Y MARQUÉS

Hospital, núm. 109.—BARCELONA

TROPHOGENO FONT

Convalecencia, anèmia, Dr. Andreu Serra, Pelayo, 9 y Font, P. Gracia

AIGUA DE ST. HILARI

No patiréu dels ronyons, del fetge, ni pahidó; viuréu sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

PER 25 DURUS

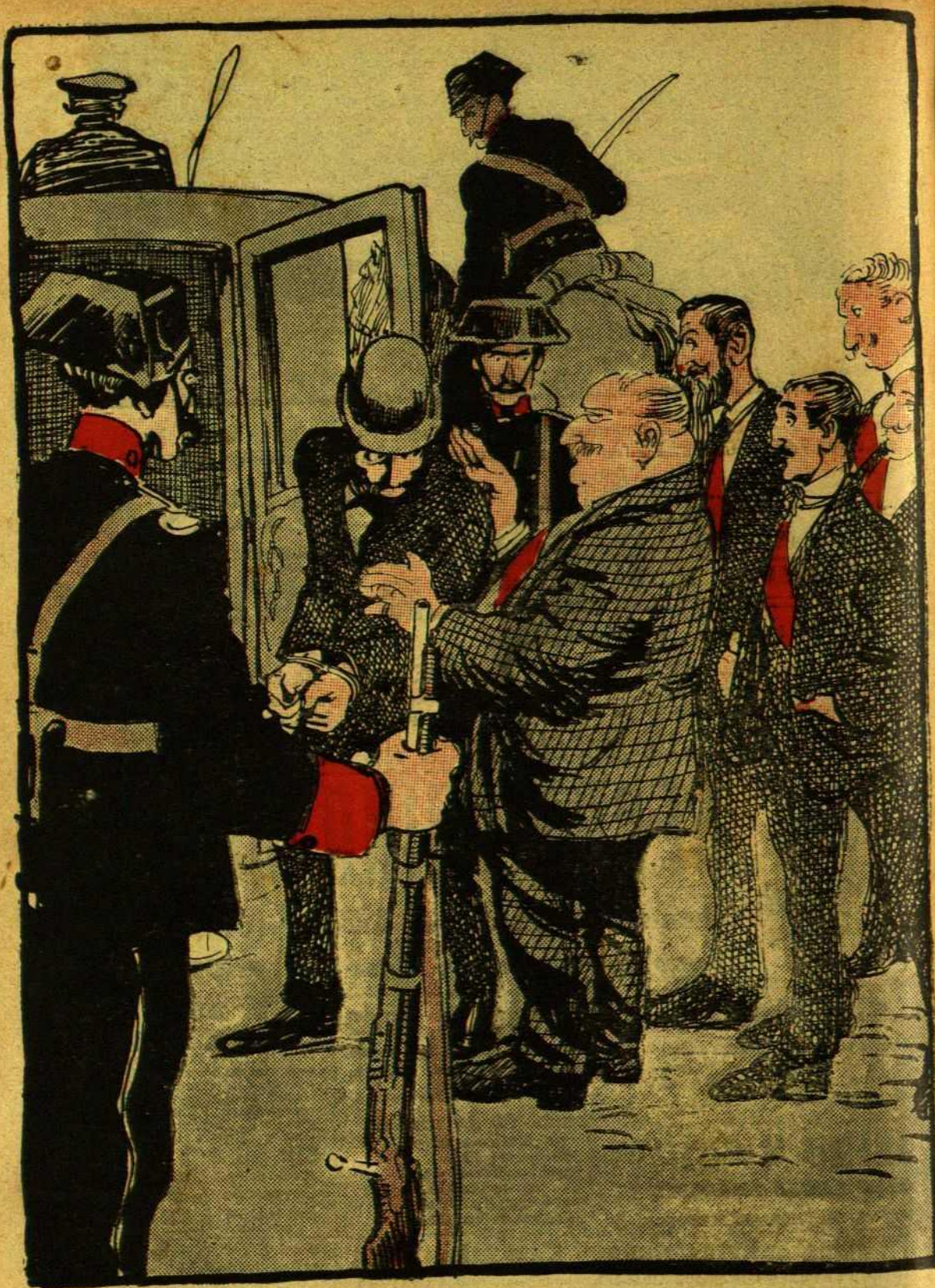
Sense necessitat de gastar ni un centim més, s'enseny a ésser modista perfecta, en l'espai de tres mesos, adquirint els coneixements de tallar, provar, confeccionar y adornar tota llei de vestits, especialment els de forma sastre ab tall parisiè y anglès veritat, prenentse la mida sols ab el centímetre. La pràctica completa de tot lo referent a la professió, s'obté en els tallers de confecció de la mateixa casa.

Carrer de Jaume I, 16, 1.ª (prop la plassa del Angel) **BARCELONA**

Píndoles antielorrótiques "Casadesús" 185 ANYS D'ÈXIT 551 Clorosis, pobresa de sanch, desarreglos periòdichs. 2 pessetes capsa en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor GUIXART.— Arch del Teatre, 21. Barcelona.

«Les millors bicicletes?» **"SANROMA"** Balma, 62 **BARCELONA**

MIQUEL HORTA FÀBRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó).—BARCELONA

—Vaja, D. Gonsal, sentim lo que li ha passat y l'acompanyem...
—¿Y qué m'expliquen? si s'arriba a fer lo de les aigües, m'haurien acompanyat.